

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 1ης Φεβρουαρίου 1994 *

Στις υποθέσεις T-278/93 R και T-555/93 R,

David Alwyn Jones και Mary Bridget Jones, κάτοικοι Llandeilo (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενοι από τον Ε. Η. Pijnacker Hordijk, δικηγόρο Άμστερνταμ και τον Η. J. Bronkhorst, δικηγόρο στο Hoge Raad der Nederlanden, κατόπιν παραγγελίας του γραφείου Burges Salmon, solicitors στο Bristol, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Luc Frieden, 62, avenue Guillaume,

αιτούντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Arthur Brautigam, νομικό σύμβουλο, και Michel Bishop, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

και

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, και Christopher Docksey, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθών,

T-280/93 R,

Brian Stephen Garrett, κάτοικος Motcombe (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενος από τον Martin Rawstone, solicitor στο Yeovil, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το γραφείο Berna et associés, 16 A, boulevard de la Foire,

αιτών,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Arthur Brautigan, νομικό σύμβουλο, και Michel Bishop, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

και

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, και Xavier Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με

αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθών,

και

T-541/93 R,

Norman McCutcheon, κάτοικος Aldoghal (Ηνωμένο Βασίλειο), και οι λοιποί 246 παραγωγοί γάλακτος των οποίων τα ονόματα και οι διευθύνσεις αναγράφονται στο παράρτημα, εκπροσωπούμενοι από τον James O'Reilly, SC, και την Philippa Watson, barrister, κατόπιν παραγγελίας του Oliver Ryan-Purcell, solicitor στο Tipperary, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το Fyfe Business Centre, 29, rue Jean-Pierre Brasseur,

αιτούντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους Arthur Brautigam, νομικό σύμβουλο, και Michel Bishop, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

που έχουν ως αντικείμενο:

- οι υποθέσεις T-278/93 R και T-555/93 R και T-541/93 R, αφενός, να διατάξει το Πρωτοδικείο την αναστολή εκτελέσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 2187/93 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για την προσφορά αποζημίωσης σε ορισμένους παραγωγούς γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων οι οποίοι εμποδίστηκαν προσωρινά να ασκήσουν τη δραστηριότητά τους (ΕΕ L 196, σ. 6), και ειδικότερα του άρθρου 14, τέταρτο εδάφιο, και, αφετέρου, να υποχρεωθεί το Συμβούλιο και η Επιτροπή να λάβουν όλα τα πρόσφορα μέτρα ώστε να μπορέσουν οι αιτούντες να λάβουν την κατ' αποκοπή αποζημίωση που προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός χωρίς να υποχρεωθούν να παραιτηθούν από τα αιτήματα της κύριας αγωγής, και
- η υπόθεση T-280/93 R, να υποχρεώσει το Πρωτοδικείο το Συμβούλιο και την Επιτροπή, αφενός, να συμφωνήσουν με τον αιτούντα εντός μηνός ως προς το ύψος της αποζημίωσης που αυτός πρέπει να λάβει για τις δύο εκμεταλλεύσεις του και, αν δεν υπάρξει συμφωνία, να επαναληφθεί η διαδικασία επί της κύριας αγωγής και, αφετέρου, να του καταβάλουν αμέσως ως προκαταβολή το ποσό των 329 000 λιρών Αγγλίας (UK£),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά

- ¹ Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Μαΐου 1992 (υπόθεση C-202/92), ο David Jones και η Mary Jones άσκησαν,

δυνάμει των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, αγωγή κατά του Συμβουλίου και της Επιτροπής ζητώντας αποζημίωση για τη ζημία που φρονούν ότι υπέστησαν λόγω της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (στο εξής: κανονισμός 857/84, ΕΕ L 90, σ. 13).

- 2 Με Διάταξη του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1994 ανεστάλη η διαδικασία στην υπόθεση αυτή μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-104/89, Mulder κ. λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής και C-37/90, Heipemann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-3061), που έχουν το ίδιο αντικείμενο και στις οποίες αμφισβητείται το κύρος των ίδιων πράξεων.

- 3 Με Διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 1993 το Δικαστήριο παρέπεμψε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 47 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου (στο εξής: Οργανισμός), την αγωγή στο Πρωτοδικείο, σύμφωνα με το άρθρο 3 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21). Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε στο Πρωτοδικείο με τον αριθμό T-278/93.

- 4 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Οκτωβρίου 1993, οι ίδιοι ενάγοντες καθώς και 25 άλλοι παραγωγοί γάλακτος που είχαν ασκήσει παλαιότερα αγωγή αποζημιώσεως με το ίδιο αντικείμενο, άσκησαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ προσφυγή κατά του Συμβουλίου ζητώντας την ακύρωση των άρθρων 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 14, τέταρτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2187/93 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για την προσφορά αποζημιώσεως σε ορισμένους παραγωγούς γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων οι οποίοι εμποδίστηκαν προσωρινά να ασκήσουν τη δραστηριότητά τους (στο εξής: κανονισμός 2187/93, ΕΕ L 196, σ. 6).

- 5 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, οι ενάγοντες David Jones και Mary Jones υπέβαλαν αίτηση προσωρινών μέτρων με αντικείμενο, κατά τα ουσιαστικά, να υποχρεώσει το Πρωτοδικείο το Συμβούλιο και την Επιτροπή να λάβουν όλα τα πρόσφορα μέτρα ώστε να χορηγηθεί στους αιτούντες η κατ' αποκοπή αποζημίωση που προβλέπει ο κανονισμός 2187/93 χωρίς αυτοί να αναγκαστούν να παραιτηθούν των προσφυγών που άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 6 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπέβαλαν γραπτές παρατηρήσεις επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 18 και 19 Νοεμβρίου 1993 αντιστοίχως.
- 7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Αυγούστου 1992 (υπόθεση C-337/92), ο Brian Garrett άσκησε, βάσει των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, αγωγή κατά του Συμβουλίου και της Επιτροπής με αίτημα την επιδίκαση αποζημίωσης για τη ζημία που φρονεί ότι υπέστη από την εφαρμογή του κανονισμού 857/84.
- 8 Με Διάταξη του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1994 ανεστάλη η διαδικασία στην υπόθεση αυτή μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-104/89, Mulder κ. λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, και C-37/90, Heipemann κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, που έχουν το ίδιο αντικείμενο και στις οποίες αμφισβητείται το κύρος των ίδιων πράξεων.
- 9 Με Διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 1993 το Δικαστήριο παρέπεμψε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 47 του Οργανισμού, την αγωγή στο Πρωτοδικείο, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες αποφάσεις της 24ης Οκτωβρίου 1988 και της 8ης Ιουνίου 1993. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε στο Πρωτοδικείο με τον αριθμό T-280/93.
- 10 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Νοεμβρίου 1993, ο ενάγων υπέβαλε αίτηση προσωρινών μέτρων

με αίτημα, κατά τα ουσιώδη, να υποχρεώσει το Πρωτοδικείο το Συμβούλιο και την Επιτροπή αφενός να συμφωνήσουν με τον αιτούντα εντός μηνός ως προς το ύψος της αποζημιώσεως που αυτός πρέπει να λάβει για τις δύο γεωργικές εκμεταλλεύσεις του και, αν δεν υπάρξει συμφωνία, να επαναληφθεί η διαδικασία επί της κύριας αγωγής και, αφετέρου, να του καταβάλουν αμέσως ως προ-καταβολή το ποσό των 329 000 UKL.

- 11 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπέβαλαν γραπτές παρατηρήσεις επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 9 και 10 Δεκεμβρίου 1993 αντιστοίχως.
- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Οκτωβρίου 1993, ο Norman McCutcheon και 246 άλλοι παραγωγοί γάλακτος άσκησαν, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή κατά του Συμβουλίου ζητώντας την ακύρωση του κανονισμού 2187/93 και ειδικότερα των άρθρων 8 και 14. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-541/93. Όλοι αυτοί οι παραγωγοί είχαν ασκήσει επίσης, βάσει των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, αγωγή κατά του Συμβουλίου και της Επιτροπής με αίτημα την αποζημίωση για τη ζημία που φρονούν ότι υπέστησαν από την εφαρμογή του κανονισμού 857/84.
- 13 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Νοεμβρίου 1993, ο Norman McCutcheon και οι λοιποί 246 προσφεύγοντες στην υπόθεση T-541/93 υπέβαλαν αίτηση προσωρινών μέτρων με αντικείμενο, αφενός, να διατάξει το Πρωτοδικείο την αναστολή εκτελέσεως του κανονισμού 2187/93 και ειδικότερα του άρθρου 14, τέταρτο εδάφιο, και, αφετέρου, να αναγνωρίσει ότι οι αιτούντες μπορούν να λάβουν την κατ' αποκοπή αποζημίωση που προβλέπει ο κανονισμός 2187/93, χωρίς να υποχρεωθούν να παραιτηθούν από την εκκρεμή ενώπιον του Πρωτοδικείου αγωγή αποζημιώσεως.
- 14 Το Συμβούλιο υπέβαλε γραπτές παρατηρήσεις επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 9 Δεκεμβρίου 1993.

- 15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Ιανουαρίου 1994, η Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει στην υπόθεση T-541/93 R προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου. Η αίτηση παρεμβάσεως επιδόθηκε στους διαδίκους της κύριας δίκης, σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.
- 16 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικές τις παρατηρήσεις τους κατά την ακρόαση της 6ης Ιανουαρίου 1994.
- 17 Κατά την εν λόγω ακρόαση, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τις προφορικές παρατηρήσεις τους επί της ενδεχομένης ενώσεως και συνεκδικάσεως των υπό κρίση υποθέσεων προς έκδοση κοινής Διατάξεως καθώς και επί της αιτήσεως παρεμβάσεως της Επιτροπής στην υπόθεση T-541/93 R. Οι διάδικοι δεν προέβαλαν αντιρρήσεις κατά της συνεκδικάσεως ούτε κατά της παρεμβάσεως της Επιτροπής προς υποστήριξη του Συμβουλίου στην υπόθεση T-541/93 R.
- 18 Επειδή οι υποθέσεις T-278/93 R και T-555/93 R, T-280/93 R και T-541/93 R είναι συναφείς κατά το αντικείμενο, πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικασθούν προς έκδοση κοινής Διατάξεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί επίσης ότι η Επιτροπή δικαιολογεί συμφέρον να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου στην υπόθεση T-541/93 R.
- 19 Πριν εξεταστεί το βάσιμο των ενκρεμών ενώπιον του Πρωτοδικείου αιτήσεων, πρέπει να υπομνησθεί συνοπτικά το πλαίσιο των υπό κρίση υποθέσεων και ειδικότερα τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά που αποτέλεσαν την αφορμή των υπό κρίση διαφορών, όπως προκύπτουν από τα υπομνήματα που κατέθεσαν οι διάδικοι και από τις προφορικές διευκρινίσεις που έδωσαν κατά την ακρόαση.
- 20 Με αποφάσεις της 28ης Απριλίου 1988, 120/86, Mulder (Συλλογή 1988, σ. 2321, στο εξής: Mulder I), και 170/86, von Deetzen (Συλλογή 1988, σ. 2355), το Δικαι-

στήριο έκρινε ανίσχυρο τον κανονισμό 857/84, όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 (στο εξής: κανονισμός 1371/84, ΕΕ L 132, σ. 11), καθόσον οι κανονισμοί αυτοί δεν προέβλεψαν τη χορήγηση ποσότητας αναφοράς στους παραγωγούς οι οποίοι, προς εκπλήρωση της δεσμεύσεως που είχαν αναλάβει βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 1078/77 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί θεσπίσεως συστήματος προμηδοτήσεων για τη μη εμπορία του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων και τη μετατροπή των αγελών βοοειδών γαλακτοκομικής κατευθύνσεως, δεν παρέδωσαν γάλα κατά τη διάρκεια του έτους αναφοράς που επέλεξε το οικείο κράτος μέλος.

21 Με την απόφαση της 19ης Μαΐου 1992 στην υπόθεση C-104/89 και C-37/90, Mulder κ. λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-3061, στο εξής: Mulder II), το Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποχρεούνται να αποκαταστήσουν τη ζημία που υπέστησαν οι ενάγοντες εκ της εφαρμογής του κανονισμού 857/84, όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό 1371/84.

22 Κατόπιν αυτής της αποφάσεως του Δικαστηρίου, το Συμβούλιο και η Επιτροπή αναγνώρισαν, με ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 5 Αυγούστου 1992 (ΕΕ C 198, σ. 4), ότι οι διαπιστώσεις του Δικαστηρίου στην προαναφερθείσα απόφαση Mulder II ισχύουν για κάθε πρόσωπο που βρίσκεται σε κατάσταση παρόμοια με τους ενάγοντες στις προαναφερθείσες συνενδικασθείσες υποθέσεις C-104/89 και C-37/90 και δεσμεύθηκαν, μέχρις ότου ληφθούν τα αναγκαία για την εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου μέτρα, να μην επικαλεστούν έναντι των αγωγών που θα ασκηθούν μετά τις 5 Αυγούστου 1992 το άρθρο 42 του Οργανισμού, κατά το οποίο οι αξιώσεις κατά της Κοινότητας στο πεδίο της εξωσυμβατικής ευθύνης παραγράφονται μετά πέντε έτη από της επελεύσεως του ζημιογόνου γεγονότος.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές το Συμβούλιο, αφού έλαβε υπόψη την πρόταση της Επιτροπής και τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, εξέδωσε στις 22 Ιουλίου 1993 τον κανονισμό 2187/93 που προβλέπει την προσφορά κατ' αποκοπή αποζημιώσεως σε

ορισμένους παραγωγούς γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων που εμποδίστηκαν προσωρινά να ασκήσουν τη δραστηριότητά τους και καθορίζει τις προϋποθέσεις και τον τρόπο της χορηγήσεως της αποζημίωσης αυτής.

- 24 Ορισμένοι παραγωγοί, μεταξύ των οποίων και οι αιτούντες, που έκριναν ότι ζημιώνονται από ορισμένες διατάξεις του κανονισμού αυτού και ιδίως από τις διατάξεις περί του χρόνου παραγραφής άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγές με τις οποίες ζήτησαν τη μερική ακύρωση του κανονισμού 2187/93 καθώς και τις υπό κρίση αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων.

Σκεπτικό

- 25 Δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 της προαναφερθείσας αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, το Πρωτοδικείο μπορεί, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.
- 26 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ορίζει ότι οι αιτήσεις λήψεως προσωρινών μέτρων κατά την έννοια των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το πείγον της υποθέσεως καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη λήψη του ζητούμενου μέτρου. Τα ζητούμενα μέτρα πρέπει να έχουν προσωρινό χαρακτήρα, δηλαδή δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας.
- 27 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 2187/93, η κατ' αποκοπή αποζημίωση καταβάλλεται μόνο για την περίοδο για την οποία το δικαίωμα προς αποζημίωση δεν έχει παραγραφεί. Το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', προβλέπει ότι η πενταετής προθεσμία παραγραφής, που προβλέπει το άρθρο 43 του Οργανισμού στον τομέα της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, θεωρείται ότι διακόπτεται είτε κατά την ημερομηνία υποβολής σε κάποιο

κοινοτικό όργανο της αιτήσεως από τον παραγωγό που θεωρεί ότι ζημιώθηκε είτε κατά την ημερομηνία της προσφυγής στο Δικαστήριο είτε, τέλος, κατά την ημερομηνία της προαναφερθείσας ανακοινώσεως, δηλαδή την 5η Αυγούστου 1992.

28 Κατά το άρθρο 10, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2187/93, η αίτηση αποζημιώσεως έπρεπε να υποβληθεί στην αρμόδια αρχή που έχει ορίσει κάθε κράτος μέλος το αργότερο μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 1993. Κατά το άρθρο 14, πρώτο εδάφιο, η αρχή αυτή έχει προθεσμία τεσσάρων μηνών κατ' ανώτατο όριο από την παραλαβή της αιτήσεως για να υποβάλει εξ ονόματος και για λογαριασμό του Συμβουλίου και της Επιτροπής προσφορά αποζημιώσεως προς τον παραγωγό συνοδευόμενη από παραιτήσεως από τη διεκδίκηση κάθε υπολοίπου.

29 Κατά το άρθρο 14, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2187/93, η μη αποδοχή της προσφοράς εντός δύο μηνών από την ημερομηνία παραλαβής της έχει ως συνέπεια ότι τα κοινοτικά όργανα, δηλαδή το Συμβούλιο και η Επιτροπή, δεν δεσμεύονται πλέον στο μέλλον. Επιπλέον, το άρθρο 14, τέταρτο εδάφιο, ορίζει ότι η αποδοχή της προσφοράς μέσω της επιστροφής στην αρμόδια αρχή εντός της προαναφερθείσας προθεσμίας της έγγραφης παραίτησης δεόντως εγκεκριμένης και υπογεγραμμένης συνεπάγεται την παραίτηση από κάθε αξίωση κατά των κοινοτικών οργάνων για τη ζημία την οποία αφορά η προσφορά αποζημιώσεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Τα κρίσιμα για την εκδίκαση των υπό κρίση αιτήσεων επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

31 Όσον αφορά τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση των ζητούμενων μέτρων, οι αιτούντες Jones και

McCutcheon υποστηρίζουν κατά τα ουσιώδη ότι το Συμβούλιο εφάρμοσε το άρθρο 43 του Οργανισμού στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 2187/93 κατά τρόπο παράνομο, καθόσον αφενός συντρέχει νομική πλάνη και αφετέρου παραβιάζεται η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και η αρχή της ισότητας.

- 32 Οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι από το άρθρο 43 του Οργανισμού, όπως το ερμήνευσε το Δικαστήριο με τις αποφάσεις της 27ης Ιανουαρίου 1982, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, και 5/81, Birra Wührer κ. λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 85), και της 13ης Νοεμβρίου 1984, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 και 282/82, Birra Wührer κ. λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 3693, στο εξής: Birra Wührer II), προκύπτει ότι η προθεσμία παραγραφής που ισχύει στον τομέα της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας δεν αρχίζει να τρέχει πριν πληρωθούν όλες οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η υποχρέωση προς αποζημίωση και συγκεκριμένα πριν εξειδικευθεί η προς επανόρθωση ζημία. Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, οι αιτούντες φρονούν ότι οι προϋποθέσεις γενέσεως της προς αποζημίωση υποχρεώσεως πληρώθηκαν στις 28 Απριλίου 1988, δηλαδή όταν δημοσιεύθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Mulder I, δεδομένου ότι, πριν από την ημερομηνία αυτή, κανένας από τους ενδιαφερομένους παραγωγούς γάλακτος δεν ήταν σε θέση να γνωρίζει ότι είχε δικαίωμα σε ποσότητα αναφοράς.
- 33 Οι αιτούντες φρονούν επίσης ότι η επίκληση του άρθρου 43 του Οργανισμού εν προκειμένω αγνοεί τη θεμελιώδη αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, εφόσον ούτε το Συμβούλιο ούτε η Επιτροπή προέβαλαν ένσταση παραγραφής στην υπόθεση Mulder II, ενώ το περί αποζημιώσεως αίτημα ενός των εναγόντων στην υπόθεση εκείνη αφορούσε εν μέρει — για κάτι περισσότερο από δύο μήνες — περίοδο καλυπτομένη από την προθεσμία παραγραφής. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι αιτούντες φρονούν ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή πρέπει να θεωρηθεί ότι παραιτήθηκαν από το δικαίωμα προβολής ενστάσεως παραγραφής έναντι των αγωγών αποζημιώσεως των ενδιαφερομένων παραγωγών γάλακτος.
- 34 Κατά τους αιτούντες, η εφαρμογή του άρθρου 43 του Οργανισμού παραβιάζει επιπλέον τη θεμελιώδη αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον δημιουργεί διάκριση μεταξύ αφενός των παραγωγών, των οποίων τα προγράμματα μη εμπορίας ή μετατροπής έληξαν το 1983 ή το 1984, και αφετέρου των παραγωγών των οποίων τα προγράμματα έληξαν το 1987 και οι οποίοι και δεν επηρεάζονται από την παραγραφή.

35 Όσον αφορά το επείγον, οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι θα υποστούν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία αν δεν τους χορηγηθούν τα προσωρινά μέτρα που ζητούν. Υπογραμμίζουν δε συναφώς ότι η ευχέρεια επιλογής που τους δίνει ο επίδικος κανονισμός είναι είτε να δεχθούν την κατ' αποκοπήν αποζημίωση και επομένως να παραιτηθούν του δικαιώματος προς αποζημίωση για το σύνολο της ζημίας είτε να απορρίψουν την προσφορά κατ' αποκοπήν αποζημίωσης, και κατά συνέπεια να αναγκαστούν να αναμείνουν επί πολλά χρόνια μέχρις ότου το Πρωτοδικείο και ενδεχομένως το Δικαστήριο, αν ασκηθεί αίτηση αναιρέσεως, εκδώσουν απόφαση επί των ήδη εκκρεμών υποθέσεων. Οι αιτούντες παρατηρούν όμως ότι δεν μπορούν να αναμείνουν την έκβαση των δικών αυτών, δεδομένου ότι ήδη κινδυνεύουν οι γεωργικές εκμεταλλεύσεις τους, αφού οι δανειστές τους ετοιμάζονται να τις κατάσχουν και να τις πωλήσουν. Οι αιτούντες φρονούν ότι και στις δύο περιπτώσεις θα υποστούν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, η οποία μπορεί να αποφευχθεί μόνο με τη χορήγηση των ζητουμένων προσωρινών μέτρων καθόσον, κατά το άρθρο 14, πρώτο και τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2187/93, η προσφορά αποζημίωσης πρέπει να περιέλθει σ' αυτούς το αργότερο στις 31 Ιανουαρίου 1994, η δε αποδοχή της να χωρήσει εντός δύο μηνών από της ημερομηνίας παραλαβής της προσφοράς.

36 Ο αιτών Brian Garrett υποστηρίζει ότι, αν δεν χορηγηθούν τα προσωρινά μέτρα που ζητεί και λόγω του ότι η κατ' αποκοπήν αποζημίωση που προβλέπει ο κανονισμός 2187/93 υπολείπεται περίπου κατά το μισό του ποσού που οφείλει στις τράπεζές του, αυτές θα κατάσχουν τα υποθηκευμένα τμήματα των εκμεταλλεύσεών του και κατ' αυτόν τον τρόπο θα χάσει όχι μόνο την κατ' αποκοπήν αποζημίωση για τα τμήματα αυτά, αλλά και τις ποσότητες αναφοράς που του χορηγήθηκαν ή θα του χορηγηθούν κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 του κανονισμού 3950/92 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 405, σ. 1).

37 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή φρονούν, προπάντων, ότι οι αιτήσεις προσωρινών μέτρων πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες, διότι ο κανονισμός 2187/93 δεν αφορά άμεσα και ατομικά τους αιτούντες. Τα καθών όργανα υποστηρίζουν, εκτός του ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις αφορούν τους αιτούντες μόνο υπό την αντικειμενική ιδιότητα των γαλακτοπαραγωγών που συμμετείχαν στο πρόγραμμα της μη εμπορίας, ότι ο επίδικος κανονισμός δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι των ενδιαφερομένων, δεδομένου ότι δεν μεταβάλλει τη νομική τους κατάσταση χωρίς τη συναίνεσή τους. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπενθυμίζουν ότι η προσφορά κατ' αποκοπήν

αποζημιώσεως που προβλέπει ο κανονισμός δεν είναι δεσμευτική, οι δε ενδιαφερόμενοι έχουν κάθε ευχέρεια να τη δεχθούν ή να την αποποιηθούν.

- 38 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή φρονούν εξάλλου ότι οι πραγματικοί και νομικοί ισχυρισμοί που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση των μέτρων που ζητούν οι αιτούντες στερούνται ερείσματος. Σχετικά με την αιτίαση της εσφαλμένης εφαρμογής του άρθρου 43 του Οργανισμού, τα καθών όργανα υποστηρίζουν ότι οι περί παραγραφής κανόνες του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 2187/93 ταυτίζονται με αυτούς που συνήγαγε το Δικαστήριο με την απόφαση Birra Wührer II και, κατά συνέπεια, τα κοινοτικά όργανα δεν μπορούν να κατηγορηθούν ότι ενήργησαν αντίθετα προς τη νομολογία του Δικαστηρίου.
- 39 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν εξάλλου ότι συντρέχει οποιαδήποτε παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, δεδομένου κυρίως ότι, αντίθετα με όσα υποστηρίζουν οι αιτούντες, η ένσταση της παραγραφής δεν ήταν δυνατό να προβληθεί στην υπόθεση Mulder II, διότι ο προσφεύγων είχε υποβάλει στο Συμβούλιο αίτηση βάσει του άρθρου 43 του Οργανισμού τρεις μήνες πριν από την άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, διακόπτοντας, επομένως, την προθεσμία παραγραφής. Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο φρονεί ότι, αφού πρόκειται για ένσταση που μπορεί να προβληθεί σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση κατά την κρίση του καθού, το όργανο αυτό έχει τη δυνατότητα να επικαλεστεί την παραγραφή σε περίπτωση μεταγενέστερης προσφυγής ή να την εφαρμόσει κατά τη θέσπιση νομοθετικού μέτρου γενικής εφαρμογής, όπως εν προκειμένο.
- 40 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι και ο ισχυρισμός περί παραβιάσεως της αρχής της ισότητας είναι ανέρειστος, διότι η διαφορετική μεταχείριση των παραγωγών είναι απλώς η αυτόματη συνέπεια της αντικειμενικής διαφοράς ως προς την πραγματική κατάστασή τους, από τη σκοπιά του άρθρου 43 του Οργανισμού.
- 41 Τα καθών όργανα υποστηρίζουν ειδικότερα ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων του Garrett είναι προφανώς αβάσιμη, δεδομένου ότι ο αιτών δεν απέδειξε ότι η ζημία που επικαλείται οφείλεται σε παράνομη πράξη της Κοινότητας, επιπλέον δε τα προσωρινά μέτρα που ζητεί θα προδικάζαν την έκβαση της αγωγής, διότι

πρόκειται για τη χορήγηση προκαταβολής επί αποζημιώσεως προς επανόρθωση ζημίας, η ύπαρξη της οποίας πρέπει να αποδειχθεί στο πλαίσιο της κύριας δίκης. Τα καθών όργανα υπογραμμίζουν εξάλλου ότι ο αιτών ζητεί να του καταβληθεί, ως προσωρινό μέτρο, ποσό υπερδιπλάσιο της ζημίας που επικαλείται στην κύρια υπόθεση, δηλαδή 136 000 UKL.

42 Όσον αφορά το επείγον, το Συμβούλιο και η Επιτροπή παρατηρούν, κατά τα ουσιώδη, ότι όχι μόνο οι αιτούντες δεν αντιμετωπίζουν αδυναμία επιλογής, αλλά ούτε και κινδυνεύουν να υποστούν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Συγκεκριμένα, κατά τα καθών όργανα, αν οι αιτούντες δεχθούν την προσφορά κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως, η αποζημίωση αυτή θα είναι αρκετή ώστε να αρθούν οι οικονομικές δυσχέρειες που αντιμετωπίζουν σήμερα. Εξάλλου, κατά την άποψη του Συμβουλίου και της Επιτροπής, αν το Πρωτοδικείο και, σε τελευταίο βαθμό, το Δικαστήριο κρίνουν παράνομες, στο πλαίσιο προσφυγών από τις οποίες δεν θα παραιτηθούν οι προσφεύγοντες, τις διατάξεις περί παραγραφής του άρθρου 8 του κανονισμού 2187/93, οι αιτούντες δεν θα χάσουν οπωσδήποτε όλα τα δικαιώματα προς αποζημίωση για ολόκληρη την περίοδο για την οποία φρονούν ότι έχουν το σχετικό δικαίωμα. Στην υποθετική αυτή περίπτωση, θα προκύψει εντελώς νέα κατάσταση, συγκεκριμένα θα καταστεί απαιτητή η αποζημίωση καταρχήν για ολόκληρη την επίδικη περίοδο. Πάντως, υποστηρίζουν τα καθών όργανα, η αποζημίωση αυτή θα υπολογιστεί τότε όχι βάσει γενναϊοδωρης, κατ' αποκοπήν εκτιμήσεως, αλλά βάσει των πραγματικών ζημιών.

43 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή φρονούν επίσης ότι οι αιτούντες δεν κινδυνεύουν να υποστούν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία στην περίπτωση που θα απέρριπταν την προσφορά κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως. Υπογραμμίζουν δε συναφώς ότι, εφόσον οι αιτούντες τηρούν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να λάβουν κατ' αποκοπήν αποζημίωση βάσει του κανονισμού 2187/93, έχουν αναμφισβήτητα το δικαίωμα να αποζημιωθούν για τη ζημία που υπέστησαν και δη εντόκως προς 8 % ετησίως. Κατά τα καθού όργανα, το δικαίωμα προς αποζημίωση που καταρχήν ισούται τουλάχιστον με το ποσό της κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως την οποία θα δικαιούνται οι αιτούντες, αν αποδεχθούν την προσφορά, μπορούν να το εκχωρήσουν στις τράπεζές τους ως εγγύηση δανείου.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 44 Κατόπιν των επιχειρημάτων που ανέπτυξαν οι διάδικοι, πρέπει να εξεταστεί πρώτον αν, στην περίπτωση όπου δεν χορηγηθούν τα ζητούμενα προσωρινά μέτρα, υπάρχει εν προκειμένω κίνδυνος να υποστούν οι αιτούντες σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, ο οποίος να δικαιολογεί τη χορήγηση τέτοιων μέτρων.
- 45 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία (βλ. ιδίως τη Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 13ης Μαΐου 1993, T-24/93, CMBT κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-544), το επίγον μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων εκτιμάται με γνώμονα το κατά πόσον είναι ανάγκη να διαταχθούν προσωρινά μέτρα, προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο ο οποίος τα ζητεί. Ο διάδικος που ζητεί την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αυτός που οφείλει να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναμείνει την έκβαση της κύριας δίκης διότι τότε θα υποστεί ζημία με σοβαρές και ανεπανόρθωτες συνέπειες.
- 46 Όσον αφορά τις αιτήσεις των Jones και McCutcheon, πρέπει να σημειωθεί ότι το κύριο επιχειρήμά τους είναι ότι, αν δεν ληφθούν τα ζητούμενα προσωρινά μέτρα, οι αιτούντες θα υποστούν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, είτε αποδεχθούν την προσφορά κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως που τους έγινε — διότι τότε θα πρέπει να παραιτηθούν από κάθε αξίωση έναντι των κοινοτικών οργάνων για την αποκατάσταση ολόκληρης της ζημίας που υπέστησαν — είτε την απορρίψουν — διότι η οικονομική τους κατάσταση δεν τους επιτρέπει να αναμείνουν την έκβαση της κύριας δίκης.
- 47 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστεί αν η επιλογή που οφείλουν να κάνουν οι αιτούντες αναφορικά με την αποδοχή ή την απόρριψη της προσφοράς κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως ενέχει κατ' ανάγκη τις σοβαρές και ανεπανόρθωτες συνέπειες που επικαλούνται.

- 48 Στην περίπτωση που οι αιτούντες απορρίψουν την προσφορά κατ' αποκοπήν αποζημίωσης, πρέπει να σημειωθεί ότι, ναι μεν ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο διατηρούν καταρχήν όλες τις πιθανότητες να λάβουν έντοκη αποζημίωση για όλη την περίοδο κατά την οποία φρονούν ότι υπέστησαν ζημία, πλην όμως απέδειξαν, εκ πρώτης όψεως, ότι δεν μπορούν να αναμείνουν την εκδίκαση των αγωγών, διότι αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα ενώ επίκειται κατάσχεση των εκμεταλλεύσεών τους από τους αντίστοιχους δανειστές.
- 49 Αν εξάλλου οι αιτούντες δεχθούν την προσφορά κατ' αποκοπήν αποζημίωσης, πρέπει να σημειωθεί ότι τότε η αποζημίωση αυτή θα δώσει τη δυνατότητα, τουλάχιστον στους εκ των αιτούντων Jones και McCutcheon, να αποφύγουν την κατάσχεση των εκμεταλλεύσεών τους από τους αντίστοιχους δανειστές. Η ζημία τους θα συνίσταται δηλαδή στο γεγονός ότι θα πρέπει να παραιτηθούν από το προς αποζημίωση δικαίωμά τους για την περίοδο η οποία, βάσει του άρθρου 8 του κανονισμού 2187/93, καλύπτεται από την παραγραφή.
- 50 Πρέπει όμως να σημειωθεί συναφώς ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή δήλωσαν με τις γραπτές παρατηρήσεις τους ότι η εκ μέρους των αιτούντων αποδοχή της προσφοράς κατ' αποκοπήν αποζημίωσης, επομένως και η παραίτηση από κάθε αξίωση έναντι των κοινοτικών οργάνων για τις ζημιές που υπέστησαν, δεν συνεπάγεται οπωσδήποτε την απώλεια των δικαιωμάτων τους προς αποζημίωση για ολόκληρη την περίοδο για την οποία φρονούν ότι έχουν το σχετικό δικαίωμα, αν το Πρωτοδικείο ή το Δικαστήριο έκριναν παράνομες τις περί παραγραφής διατάξεις του άρθρου 8 του κανονισμού 2187/93 στις εκκρεμείς ενώπιόν τους υποθέσεις. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα καθών όργανα φρονούν ότι προκύπτει εντελώς νέα κατάσταση, η δε αποζημίωση καθίσταται απαιτητή καταρχήν για ολόκληρη την περίοδο, θα πρέπει όμως να υπολογιστεί βάσει των πραγματικών ζημιών και όχι με κατ' αποκοπήν εκτίμηση όπως προβλέπει ο κανονισμός 2187/93.
- 51 Όταν κατά την ακρόαση της 6ης Ιανουαρίου 1994 οι εκπρόσωποι του Συμβουλίου και της Επιτροπής ρωτήθηκαν από τον Πρόεδρο, όσον αφορά την έκταση των δηλώσεων που διατυπώνονται στη σελίδα 6 των γραπτών παρατηρήσεών τους, έκαναν την ακόλουθη δήλωση που καταχωρήστηκε στα πρακτικά της

ακροάσεως με τη συναίνεση των αιτούντων: «Οι εκπρόσωποι του Συμβουλίου και της Επιτροπής δήλωσαν κατά τη συζήτηση ότι, αν το Πρωτοδικείο και το Δικαστήριο, σε τελευταίο βαθμό, κρίνουν ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2187/93 δεν συνιστά ορθή εφαρμογή του άρθρου 43 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, θα προκύψει νέα κατάσταση λόγω του ότι η περίοδος για την οποία θα πρέπει να χορηγηθεί αποζημίωση θα υπολογιστεί, καταρχήν, χωρίς να ληφθούν υπόψη οι συνέπειες της παραγραφής. Στην περίπτωση αυτή, φρονούν οι εκπρόσωποι, είναι δυνατόν να αναθεωρηθεί το ποσό στο οποίο προσδιορίστηκε η αποζημίωση, λόγω χάρη βάσει της πραγματικής ζημίας. » (The agents for the Council and the Commission declared that if the Court of First Instance and the Court of Justice should decide that Regulation (EEC) No. 2187/93 had not correctly applied article 43 of the Protocol on the Statute of the Court of Justice this would constitute a new situation as the period of indemnisation would, then, in principle, be calculated without taking into account the effect of the prescription and that in that case, in the opinion of the agents, the forfait on the basis of which the indemnisation is calculated could be reconsidered, e. g., on the basis of real damages. »)

52 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται το συμπέρασμα ότι στην περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο και ενδεχομένως το Δικαστήριο, εκδικάζοντας τις προσφυγές που έχουν ως αντικείμενο την ακύρωση ορισμένων διατάξεων του κανονισμού 2187/93 — σε ορισμένες από τις υποθέσεις οι προσφεύγοντες δεν θα παραιτηθούν από τις προσφυγές τους, όπως δέχθηκαν οι διάδικοι κατά την ακρόαση — θα έκριναν παράνομες τις περί παραγραφής διατάξεις του άρθρου 8 του εν λόγω κανονισμού, η εκ μέρους των ενδιαφερομένων παραγωγών αποδοχή της προσφοράς κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως και κατά συνέπεια η παραίτηση από τις αγωγές που έχουν ασκήσει ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν σημαίνει και οριστική απώλεια του δικαιώματός τους να λάβουν αποζημίωση για ολόκληρη την περίοδο για την οποία φρονούν ότι έχουν το σχετικό δικαίωμα.

53 Το ζήτημα αν, στην περίπτωση αυτή, η αποζημίωση θα υπολογιστεί βάσει των πραγματικών ζημιών ή με κατ' αποκοπήν εκτίμηση δεν επηρεάζει την κρίση του ζητήματος αν οι προσφεύγοντες κινδυνεύουν να υποστούν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Το γεγονός ότι τα καθών όργανα μπορούν να αποφασίσουν, σε περίπτωση ακυρώσεως του άρθρου 8 του κανονισμού 2187/93, να προβλέψουν αποζημίωση βάσει των πραγματικών ζημιών που υπέστησαν οι συγκεκριμένοι παραγωγοί και όχι κατ' αποκοπήν αποζημίωση όπως έχει η κατάσταση σήμερα, δεν μπορεί να ερμηνευτεί καταρχήν ως προσβολή του δικαιώματος των αιτούντων να αποζημιωθούν για ολόκληρη την περίοδο κατά

την οποία φρονούν ότι υπέστησαν ζημία. Επομένως, η εκ μέρους των αιτούντων αποδοχή της προσφοράς κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως που προβλέπει ο κανονισμός 2187/93 δεν είναι ικανή να τους προξενήσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.

54 Όσον αφορά ειδικότερα την αίτηση προσωρινών μέτρων του Garrett, πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αποδεικνύεται το επείγον, η επανάληψη της διαδικασίας στην κύρια δίκη δεν είναι ικανή να αποτρέψει τον άμεσο κίνδυνο της ζημίας που επικαλείται ο αιτών. Πρέπει να σημειωθεί, δεύτερον, ότι με το κεφάλαιο της αιτήσεως που έχει ως αντικείμενο να υποχρεώσει το Πρωτοδικείο τα καθών όργανα να καταβάλουν στον αιτούντα το ποσό των 329 000 UK£ ως προκαταβολή, ζητείται από το Πρωτοδικείο να δεχθεί, ήδη κατά το στάδιο των ασφαλιστικών μέτρων, τα αιτήματα που διατυπώνονται στην κύρια δίκη, μέτρο το οποίο, αν χορηγηθεί, προδικάζει την έκβαση της δίκης αυτής. Σημειωτέον, τέλος, ότι εν πάση περιπτώσει ο αιτών δεν απέδειξε ούτε εκ πρώτης όψεως ότι υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ, αφενός, των ζημιών που επικαλείται μεν, αλλά δεν αποτιμά με την αγωγή ως προκληθείσες από παράνομη πράξη της Κοινότητας επισύρουσα την ευθύνη της και, αφετέρου, της ζημίας που κινδυνεύει να υποστεί σε περίπτωση που δεν χορηγηθούν τα προσωρινά μέτρα που ζητεί, δηλαδή της επικειμένης κατασχέσεως μέρους των εκμεταλλεύσεών του λόγω του ότι αδυνατεί να εξοφλήσει δύο ενυπόθηκα δάνεια.

55 Κατόπιν όλων των προεκτεθέντων, και χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν στο παρόν στάδιο ούτε τα επιχειρήματα των καθών οργάνων σχετικά με το παραδεκτό ούτε το εκ πρώτης όψεως βάσιμο των ισχυρισμών που προβάλλουν οι αιτούντες με τις κύριες αγωγές, διαπιστώνεται ότι δεν πληρούνται οι νόμιμες προϋποθέσεις για τη χορήγηση των ζητούμενων προσωρινών μέτρων και επομένως οι αιτήσεις πρέπει να απορριφθούν.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει τις αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων.**
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 1 Φεβρουαρίου 1994.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça